

na Sanu odległe są w linii powietrznej około 600—650 m.

⁴ Odkrycia (12 kwietnia 1951 r.), plan sytuacyjno-wysokościowy i opis grodziska znajdującego się na szczycie góry Horodna dokonane zostały przez T. Żurowskiego. T. Żurowski, *Trepcza, grodzisko pod Sanokiem*, Światowit, t. XXI, Warszawa 1955, s. 324—327. O istnieniu tego grodziska w Trepczy A. Żaki otrzymał informację (po 10 sierpnia 1951 r.) od S. Stefańskiego, ówczesnego dyrektora Muzeum w Sanoku; A. Żaki, *Grodziska nad górnym Sanem Z Otchłani Wieków*, R. XX Poznań 1951, z. 11—12, s. 188—189; tenże, *Sprawozdanie z badań prowadzonych w Wietrznie—Bóbrce, pow. Krosno i okolicy*, Przegląd Zachodni VII, z. 11—12, Poznań (1951), s. 499—509; tenże, *Wietrzno — wczesnośredniowieczny gród graniczny w świetle badań lat 1952—53*, Wiadomości Archeologiczne, t. XXIV, Warszawa 1957, s. 31 (mapa); A. Kunysz, *Grodziska w województwie rzeszowskim*, Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1966, Rzeszów 1968, s. 75—76.

Badania na sąsiednim grodzisku oznaczonym jako grodzisko 2, prowadzili: L. Gajewski (1958), J. Janowski (1958), A. Kunysz (1962). L. Gajewski, *Drugie grodzisko w Trepczy, pow. Sanok*, Acta Archeologica Carpathica, t. I, z. 2, Kraków 1960, s. 232—238; tenże, *Grodzisko we wsi Trepcza pow. Sanok*, Wiadomości Archeologiczne, t. XXVII, Warszawa 1962, s. 326—327; A. Kunysz, *Osadnictwo wczesnośredniowieczne w granicach dawnej Ziemi Sanockiej, ze szczególnym uwzględnieniem Sanoka w świetle źródeł archeologicznych*, Rocznik Województwa Rzeszowskiego, R. III, Rzeszów 1963, s. 67, 91; tenże, *Grodziska...*, s. 75—76.

⁵ Naprzeciw tego zespołu wzniesień po prawej stronie Sanu leży miejscowość Międzybrodzie. Nazwa Międzybrodzie oraz rozległa o łagodnym spadku, niemal meandrowa dolina Sanu, nasuwają przypuszczenie, że w czasach historycznych korzystano w tej okolicy z brodu lub brodów. Lewobrzeżne dojsię do brodu wykorzystywane jeszcze współcześnie (na północ od mostu) znajduje się między Trepczą i Sanokiem. Bród łączy Sanok i Trepczę z Międzybrodziem. Warunki topograficzne i osadnicze zdają się wskazywać, że w okresie wczesnośredniowiecznym przeprawa przez San na jego prawą stronę istniała w okolicach Białej Góry. Znajduje się tam wzniesienie zwane „Zamczysko” lub „Góra Bony”, zidentyfikowane jako grodzisko wczesnośredniowieczne. Grodzisko to A. Kunysz datuje „na około wiek XIII” (A. Kunysz, *Osadnictwo wczesnośredniowieczne...*, s. 70, ryc. 11, mapa, ryc. 6, punkt 34, tenże, *Grodziska...*, s. 41. W tym ostatnim artykule A. Kunysz podaje wykaz badań oraz dalszą literaturę). Nie jest wykluczone, że

przeprawa przez San do Białej Góry znajdowała się w sąsiedztwie brodu współczesnego. Zlokalizowanie brodu z okresu wczesnego średniowiecza wymaga jednak szczegółowych studiów. Z przeprawy przez San w okolicach Trepczy i Białej Góry korzystano prawdopodobnie i w młodszym okresie rzymskim. Patrz: J. Janowski *Przełęcz karpackie w okresie rzymskim*, (w tym wydawnictwie).

⁶ Z terenów Podkarpacia nie jest mi znany analogiczny układ grodzisk. Nie znam również z tego obszaru rozplanowania sytuacyjno-wysokościowego, które byłoby podobne do zespołu osadniczego w Trepczy.

⁷ Jednolity na ogół kształt osiemnastu trepczańskich kurhanów (zewnątrzny) nie upoważnia do przypuszczeń, że kryją one analogiczne treści rytualne. Do czasu zbadania wszystkich pochówków sprawa ta jest otwarta. Warto dodać, że wymiary kurhanów w Trepczy mieszczą się w granicach wielkości kopców w Polsce południowej. J. Kostrzewski, kurhany z Małopolski charakteryzuje ogólnie w następujący sposób: „Mogiły małopolskie są przeważnie niskie. Wysokość niektórych, być może obniżona w ciągu wieków przez działanie deszczu i wiatrów lub przez uprawę roli, wynosi tylko 30—65 cm (Lipsko, Trzebieszowice, Komorniki) inne dochodzą do 1,50 m (Dobczyce, Łopiennik Górny, Winiary), a tylko w wyjątkowych wypadkach są jeszcze wyższe, jak w Zakliczynie (do 2 m) lub Mentowie (do 3 m)”, J. Kostrzewski, *Obrządek ciałopalny u plemion polskich i Słowian północno-zachodnich*, Warszawa 1960, s. 13.

⁸ Między innymi odnosi się to do kurhanów oznaczonych na planie liczbami 8 i 9.

⁹ J. Janowski, *Sprawozdanie z badań archeologicznych prowadzonych przez Muzeum w Krośnie w roku 1962*, Sprawozdanie Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1962, Rzeszów 1962, s. 28.

¹⁰ J. Janowski, *Badania archeologiczne prowadzone przez Muzeum w Krośnie w 1963 r.*, Sprawozdanie Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1963, Rzeszów 1963, s. 37—39.

¹¹ Informator Archeologiczny — Badania 1968, Warszawa 1969, s. 311—312.

¹² Plan sytuacyjno-wysokościowy obejmujący skupienie złożone z osiemnastu kurhanów wykonał w sierpniu 1962 r. inż. R. Halicki z Przemyśla.

¹³ W drugiej połowie sierpnia 1958 r. Muzeum w Krośnie przeprowadziło badania sondażowe na wczesnośredniowiecznym grodzisku w Trepczy, oznaczonym jak grodzisko II. Miały one między innymi na celu uzyskanie materiałów porównawczych do chronologii cmentarzyska. Jak się wydaje chronologia cmentarzyska i grodziska II, nie jest rozbieżna.

Maria Cabalska

Sprawozdanie z badań wykopaliskowych prowadzonych na grodzisku w Mymoniu pow. Sanok w 1969 r.

W 1969 roku przeprowadzono na stanowisku zwanym „zamczyska” badania wykopaliskowe, z ramienia Katedry Archeologii Polski UJ oraz Muzeum Okręgowego w Rzeszowie. Miały one możliwie dokładnie uściślić chronologię obiektu położonego przeciw u wyjścia przełęczy Łupkowskiej¹.

Grodzisko leży na wysokim brzegu Wisłoka na wierzchołku wydłużonego cypla, ograniczonego od północy zakolem rzeki, a od południowego wschodu niewielkim potokiem bez nazwy (Ryc. 1). Zarówno Wisłok jak i potok wyłożyły w miękkim podłożu skalnym głębokie jary co wyraźnie wpłynęło na obronność tego

miejsca. Cypel ciągnie się ze wschodu na zachód na przestrzeni ok. 170 m, prawie równolegle do biegu rzeki. Najwyższy jest przy wschodnim końcu gdzie jego szerokość wynosi 26,5 m. W odległości 40 m wznosi się źle zachowany wał zbudowany w konstrukcji kamiennoziemnej. Jego wysokość wynosi od 1 do 1,5 m ponad otaczający poziom. Za wałem leży szeroka fosa wgłębiona w stosunku do szczytu wału o 8 m. Zarówno wał jak i przyległa do niego fosa wyodrębniają wschodnią część cypla zwaną „zaczyska” o wymiarach 40 m × 30 m.

Przestrzeń za fosą długości 85 m zamyka wał wzniesiony w miejscu gdzie cypel osiąga szerokość prawie 60 m. Oznaczono go jako wał II. Wyraźne obniżenie usytuowane po jego zachodniej stronie pozwala wnioskować o istnieniu fosy wgłębionej 4 m poniżej kulminacji wału.

O istnieniu trzeciego słabo widocznego wału możnaby wnosić na podstawie lekkiego wzniesienia terenu widocznego w odległości 40 m od wału II. Ponieważ ta część stanowiska znajdowała się pod uprawą nie można było na razie stwierdzić czy jest to rzeczywiście celowa konstrukcja obronna.

Wykopy usytuowano na majdanie „zaczyska” we fosie za wałem kamiennoziemnym oraz przecięto wał II wykopem o długości 46 m (Ryc. 1).

Majdan „zaczyska” jest silnie zniszczony przez amatorskie poszukiwania skarbów i aby uzyskać poprzeczne i podłużne profile, wytyczono wykop w kształcie litery L (Ryc. 2), w którym poszczególne ćwiartki miały wymiary 5 na 5 m. Łącznie przebadano obszar 2,5 ara

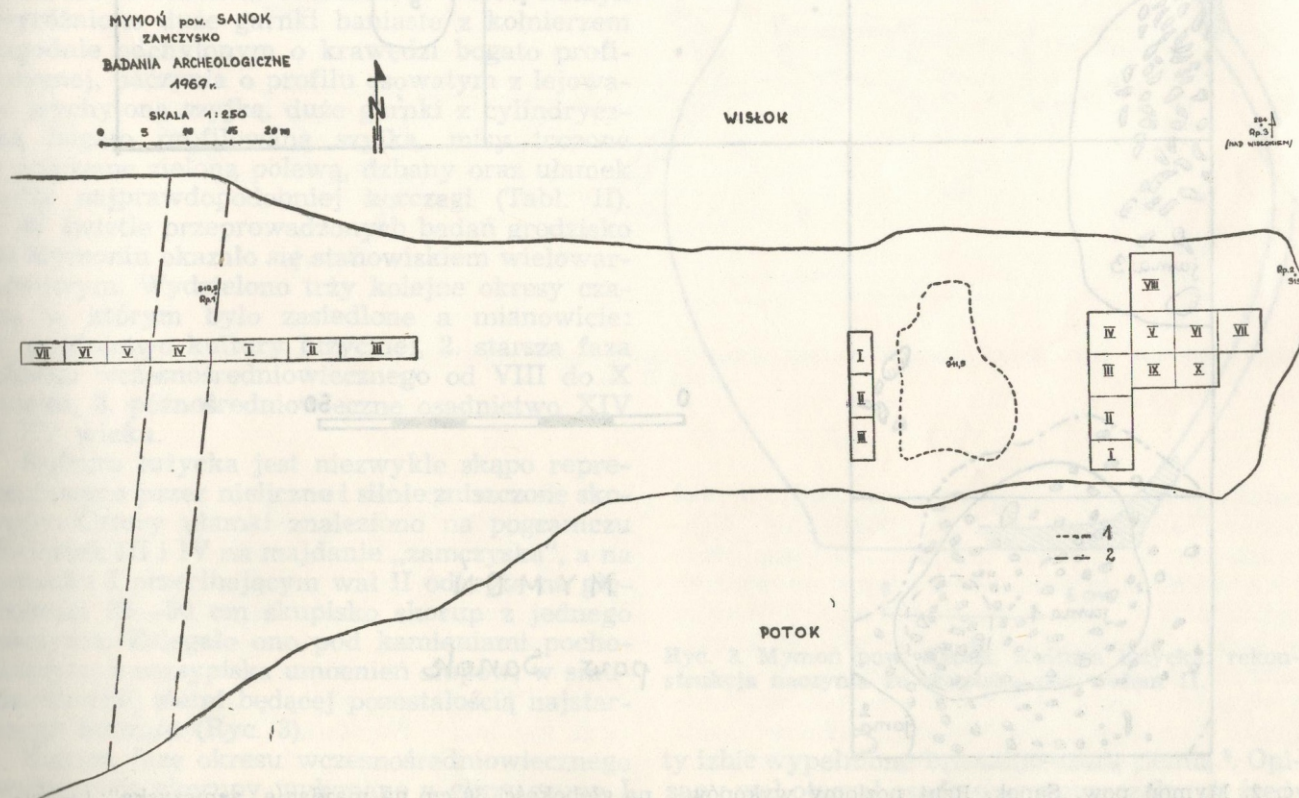
odkrywając 11 obiektów w postaci jam mieszkalnych. Na ćwiartkach I i VIII odsłonięto ślady rozsypiska wału kamiennoziemnego, a na odcinku I, 46 m wykopu, konstrukcję izbicową wału II.

Nie wyróżniono wyraźnej warstwy kulturowej. Większość zabytków tak metalowych jak glinianych koncentrowała się w wyróżnionych jamach tworzących zwarte skupiska płytko zalegającej ciemniejszej ziemi. Żadna z jam nie zawierała jednorodnego materiału ceramicznego. W tych warunkach oparcie się na kryteriach grup surowca i technicznego stanu wykonania poszczególnych okazów, umożliwiło uchwycenie ram chronologicznych wydobytej ceramiki.

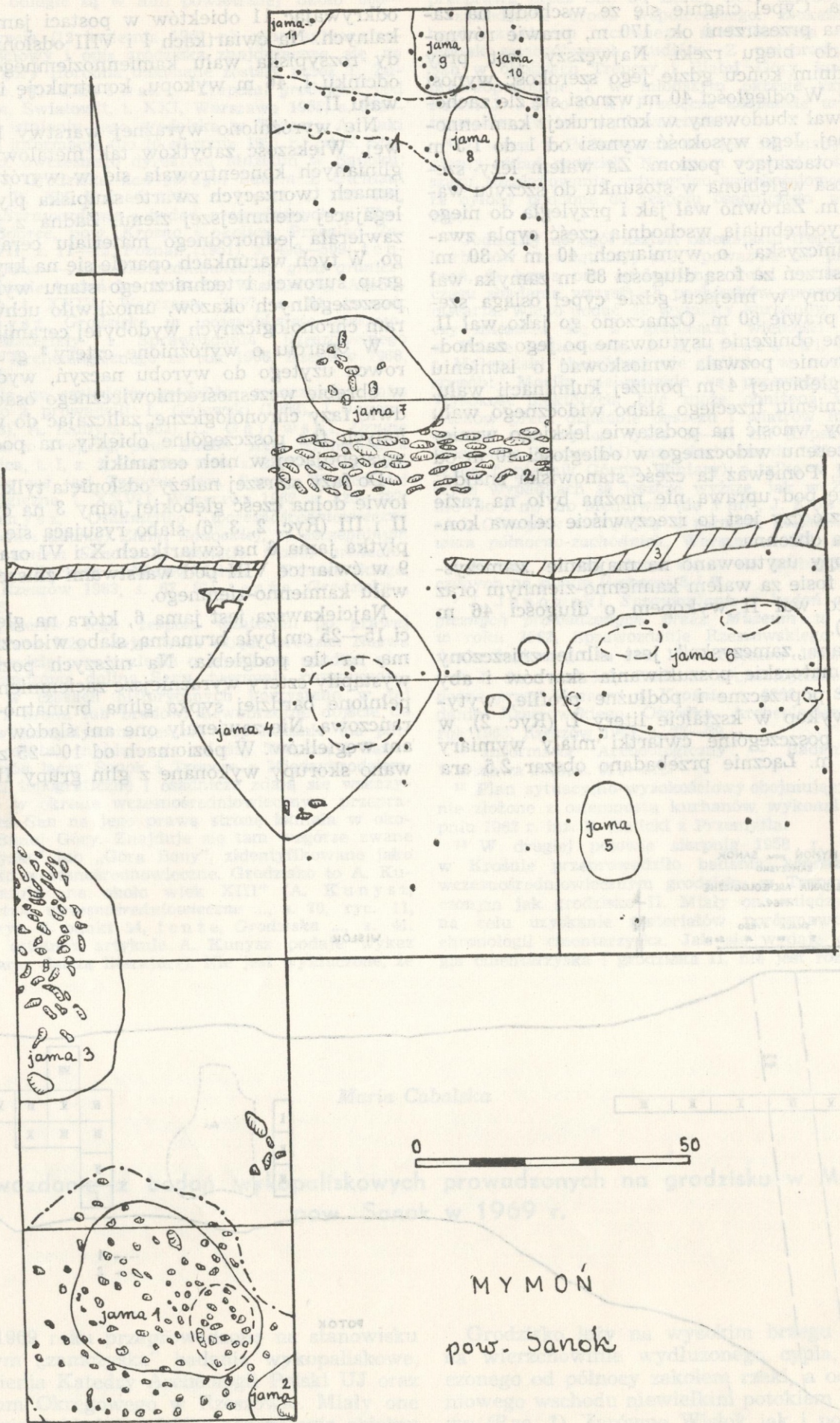
W oparciu o wyróżnione cztery² grupy surowca użytego do wyrobu naczyń, wydzielono w obrębie wczesnośredniowiecznego osadnictwa dwie fazy chronologiczne, zaliczając do wydzielonych faz poszczególne obiekty na podstawie występującej w nich ceramiki.

Do fazy starszej należy odsłonięta tylko w połowie dolna część głębokiej jamy 3 na ćwiartce II i III (Ryc. 2, 3, 6) słabo rysującą się bardzo płytka jama 6 na ćwiartkach X i VI oraz jama 9 w ćwiartce VIII pod warstwami zniszczonego wału kamiennoziemnego.

Najciekawsza jest jama 6, która na głębokości 15—25 cm była brunatną, słabo widoczną plamą na tle podglebia. Na niższych poziomach wystąpiły cztery wyraźniejsze zaciemnienia wypełnione bardziej sybką gliną brunatno-pomarańczową. Nie zawierały one ani śladów polepy ani węgielków. W poziomach od 10—25 znajdowano skorupy wykonane z glin grupy III i IV

Ryc. 1. Mymoń pow. Sanok. Plan stanowiska: 1 — zarys wału kamiennoziemnego, 2 — przebieg wału II.

Ryc. 2. Mymon pow. Sanok. Rzut poziomy wykopów na głębokości 30 cm na majdanie „zameczyska”: 1 — zasięg rozwaliska wału na różnych głębokościach, 2 — grzęda skalna, 3 — rdzawy słabo zbity piasek, ● — rozmieszczenie przedmiotów metalowych.

silnie obtaczane lub nadtoczone na kole oraz niewielką ilość ułamków z gliny grupy I i II, słabo obtaczanych. W poziomie 25—35 cm w skupisku A/X spoczywały ułamki naczynia baniasto-jajowatego z wychylonym brzegiem o prostej krawędzi (Tabl. I, 2). W drugim skupisku A/VI w północno zachodniej części jamy znaleziono dużą ilość skorup, z których zrekonstruowano górną część naczynia górą obtaczanego o powierzchni żółto-pomarańczowej, starannie wygładzonej. Brzeg łagodnie wychylony zakończony jest ściętą krawędzią; poniżej przeżenia ornament, na który składają się poziome głęboko ryte żłobki, a pod nimi pasmo faliste wykonane wielozębnym grzebieniem. Dwie przewiercone dziurki świadczą o naprawianiu naczynia (Tabl. I, 1).

Jama 9 leżała w środkowej części ćwiartki VIII przy profilu północnym. Wydzielono ją dopiero na poziomie 75—80 cm pod pokrywą rumowiska zniszczonego wału kamienno-ziemnego. W dolnych partiach jamy i na samym dnie wystąpiły silnie rozdrobnione ułamki naczyń słabo obtaczanych wykonane z gliny grupy I i II, wśród których wyróżniono kilka wtórnie przepalonych ułamków dna oraz skorupy z garnka grubościennego (Tabl. I, 3) zdobionego pojedynczym nieregularnym zygzakiem. Wystąpiły również ułamki naczynia słabo obtaczanego o profilu esowatym.

Do fazy młodszej zaliczono jamę 1 i 2 na ćwiartce I, dużą prostokątną jamę 4 uznaną za chatę na ćwiartkach III, IV, IX i V (Ryc. 2) oraz jamy 7, 8, 10 i 11 na ćwiartce VIII. Wiąże się z nimi ceramika wykonana z gliny grupy III i IV. Cechuje ją wyraźna jednorodność, którą zawdzięcza stale stosowanej recepturze gliny i bardzo znacznemu obtoczeniu. Wśród naczyń wyróżniono duże garnki baniaste z kołnierzem łagodnie odchylonym o krawędzi bogato profilowanej, naczynia o profilu esowatym z lejowato wychyloną szyjką, duże garnki z cylindryczną bogato profilowaną szyjką, misy toczone i polewane zieloną polewą, dzbany oraz ułamek ucha najprawdopodobniej korczagi (Tabl. II).

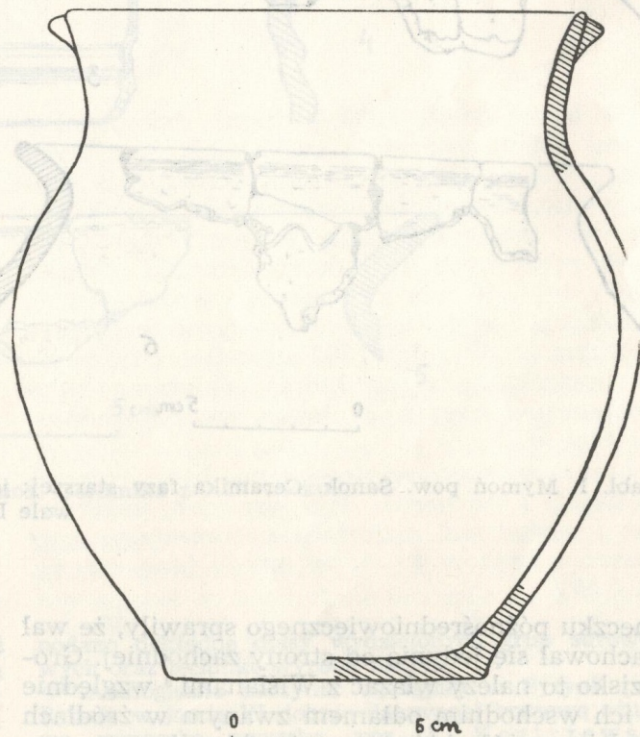
W świetle przeprowadzonych badań grodzisko w Mymoniu okazało się stanowiskiem wielowarstwowym. Wydzielono trzy kolejne okresy czasu w którym było zasiedlone a mianowicie: 1. osadnictwo kultury łużyckiej, 2. starsza faza okresu wczesnośredniowiecznego od VIII do X wieku, 3. późnośredniowieczne osadnictwo XIV i XV wieku.

Kultura łużycka jest niezwykle skąpo reprezentowana przez nieliczne i silnie zniszczone skorupy. Cztery ułamki znaleziono na pograniczu ćwiartek III i IV na majdanie „zaczyska”, a na odcinku I przecinającym wał II odkryto na głębokości 35—50 cm skupisko skorup z jednego naczynia. Zalegało ono pod kamieniami pochodzącymi z rozsypiska umocnień słupów, w smudze czarnej ziemi będącej pozostałością najstarszego humusu (Ryc. 3).

Starszą fazę okresu wczesnośredniowiecznego wyznaczają skorupy wykonane z gliny grupy I i II znalezione w obiektach 3, 6, 9. Najstarsza ceramika z VIII wieku³ pochodzi ze skupiska

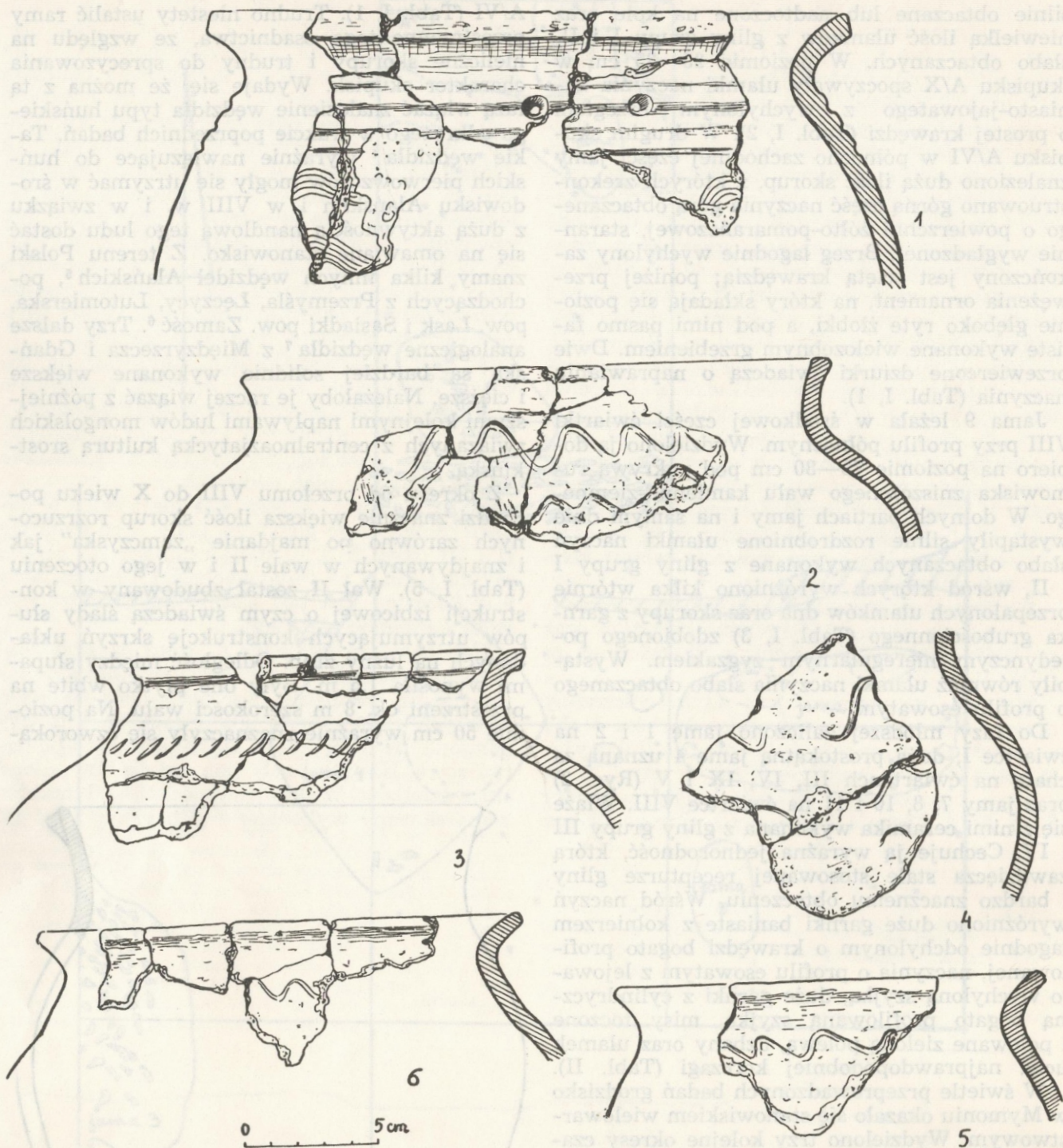
A/VI (Tabl. I, 1). Trudno niestety ustalić ramy przestrzenne tego osadnictwa, ze względu na nieliczne skorupy i trudny do sprecyzowania charakter skupisk. Wydaje się, że można z tą fazą wiązać znalezienie wędzidla typu huńskiego odkrytego w trakcie poprzednich badań. Takie wędzidła⁴ wyraźnie nawiązujące do huńskich pierwowzorów mogły się utrzymać w środowisku Alańskim i w VIII w. i w związku z dużą aktywnością handlową tego ludu dostać się na omawiane stanowisko. Z terenu Polski znamy kilka innych wędzideł Alańskich⁵, pochodzących z Przemyśla, Łęczycy, Lutomierska, pow. Łask i Sąsiadki pow. Zamość⁶. Trzy dalsze analogiczne wędzidła⁷ z Międzyrzecza i Gdańska są bardziej solidnie wykonane większe i cięższe. Należałoby je raczej wiązać z późniejszymi kolejnymi napływami ludów mongolskich związanych z centralnoazjatycką kulturą srostejską.

Z okresu od przełomu VIII do X wieku pochodzi znacznie większa ilość skorup rozrzuconych zarówno po majdanie „zaczyska” jak i znajdujących w wale II i w jego otoczeniu (Tabl. I, 5). Wał II został zbudowany w konstrukcji izbicowej o czym świadczą ślady słupów utrzymujących konstrukcję skrzyń układanych na luźny zrąb. Odległość między słupami wynosiła 1,5 m. Były one płytko wbite na przestrzeni ok. 8 m szerokości wału. Na poziomie 50 cm wyraźnie zaznaczyły się czworoką-

Ryc. 3. Mymon pow. Sanok. Kultura łużycka: rekonstrukcja naczynia ze skupiska pod wałem II.

ty izbic wypełnione brunatno-szarą ziemią⁸. Opisywany wał otaczał osadę o przypuszczalnych średnicach 140 na 95 m. Obrywanie się brzegów oraz przebudowa w związku z wzniesieniem za-

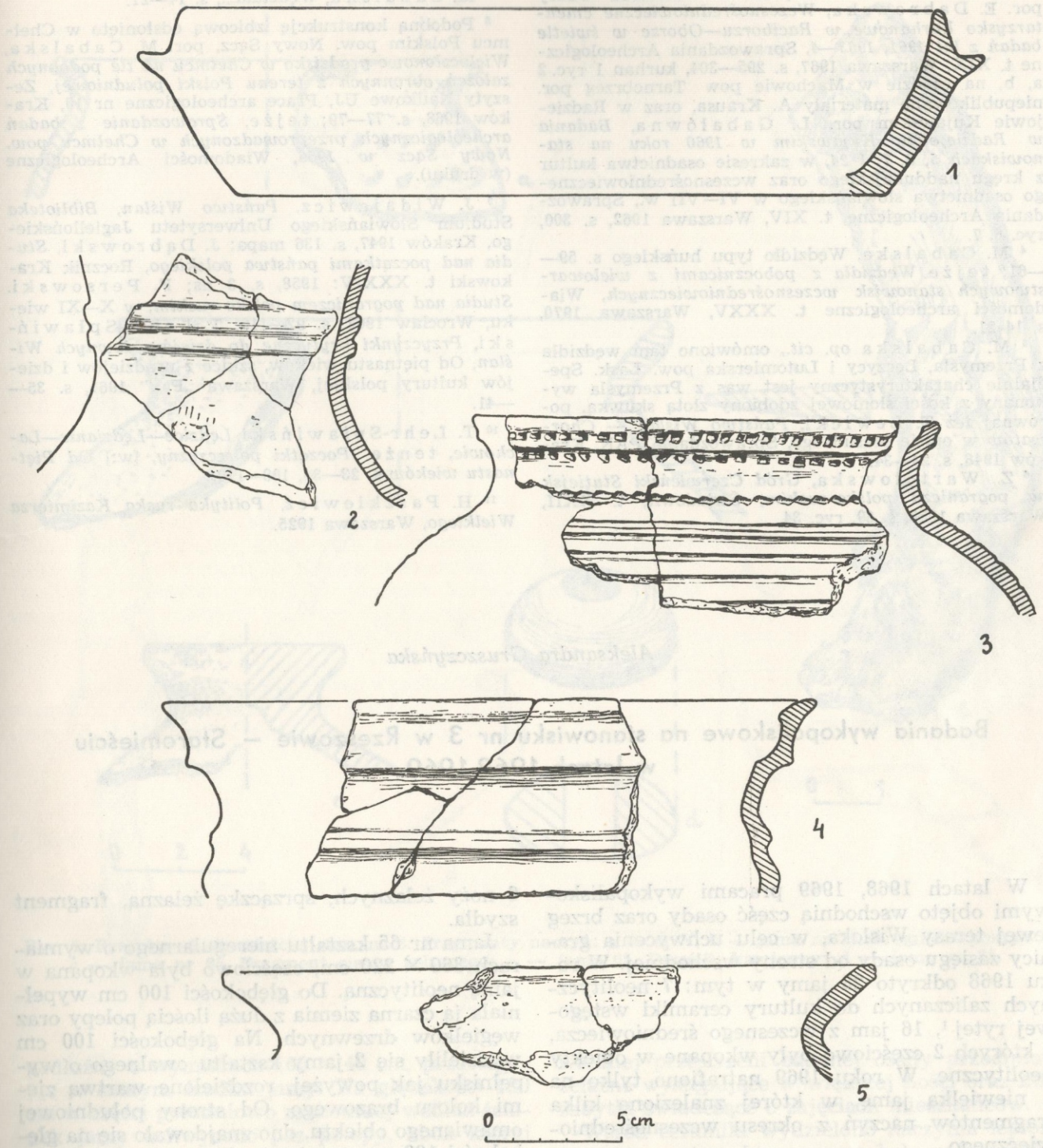

Tabl. I. Mymoń pow. Sanok. Ceramika fazy starszej: jama 3 (6), jama 6 (1—2, 4), jama 9 (3), skupisko przy wale II (5).

meczku późnośredniowiecznego sprawiły, że wał zachował się jedynie od strony zachodniej. Grodzisko to należy wiązać z Wiślanami⁹ względnie z ich wschodnim odłamek zwanym w źródłach Lędzianami¹⁰, którzy zamieszkiwali te tereny do końca X wieku to jest do okresu walk granicznych polsko-ruskich. Zostali oni następnie wyniszczeni lub ulegli wpływowi ruskim. Takie ujęcie potwierdza zupełny brak śladów osadnictwa z XI, XII i XIII wieku na omawianym stanowisku.

W XIV wieku zbudowano na cyplu w wid-

łach Wisłoka gródek otoczony wałem kamienno-ziemnym¹¹. Na podstawie zachowanych śladów rozsypiska wału można stwierdzić, że średnica wewnętrznej masy wynosiła 40 m. Wnętrze masy posiadało zabudowę mieszkalną zgrupowaną zarówno na środku jak i wzdłuż wałów. Gródek funkcjonował w XIV wieku. Wydaje się, że na początku XV wieku uległ zagładzie. Najstarsze zapiski historyczne dotyczące wsi Mymoń pochodzą z początku XVI wieku i dotyczą dużych obszarów leśnych rozpościerających się na tym terenie.

Tabl. II. Mymoń pow. Sanok. Ceramika z XIV wieku.

Przypisy

¹ L. Gajewski, *Zamczysko w miejscowości Mymoń pow. Sanok* (Polska), *Acta Archaeologica Carpathica* t. I Kraków 1958, s. 117—120, ryc. 1—2, tab. XIV; M. Cabalska, *Wędzidło typu huńskiego z Mymonia pow. Sanok*, *Sprawozdanie Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1965*, Rzeszów 1966, s. 59—61; A. Kunysz, *Grodzisko w województwie rzeszowskim*, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1966*, Rzeszów 1968, s. 61.

² M. Cabalska, *Grodzisko w Mymoniu pow. Sanok w świetle badań archeologicznych w 1969 roku*, *Wiadomości Archeologiczne* (w druku); w pracy tej

podano dokładne opisy wydzielonych grup surowcowych oraz technikę wyrobu naczyń.

³ Analogiczne naczynia wystąpiły w Syryni pow. Rybnik w jamie VI dobrze datowanej brązową ażurową sprzączką awarską, por. J. Kostrzewski, *Sprawozdanie z badań prehistorycznych na Śląsku w roku 1937*, *Prace Prehistoryczne* nr 5, Kraków 1939, s. 29—35, ryc. 23, 24. Na podobną ceramikę natrafiono w Maćkówce pow. Przeworsk, por. J. Kolendo, J. Wielowiejski, *Wyniki prac wykopaliskowych na terenie osady z okresu późnorzymskiego i wczesnośredniowiecznego w Maćkówce pow. Przeworsk*, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego za rok 1966*, Rzeszów 1968, s. 157—

—158, ryc. 8, na cmentarzysku w Raciborzu Obory por. E. Dąbrowska, *Wczesnośredniowieczne cmentarzysko kurhanowe w Raciborzu—Oborze w świetle badań z lat 1961, 1963—4*, Sprawozdania Archeologiczne t. XIX, Warszawa 1967, s. 295—304, kurhan 1 ryc. 2 a, b, na osadzie w Machowie pow. Tarnobrzeg por. niepublikowane materiały A. Krausa, oraz w Radziejowie Kujawskim por. L. Gabałówna, *Badania w Radziejowie Kujawskim w 1960 roku na stanowiskach 5, 6, 7, I 24*, w zakresie osadnictwa kultur z kręgu naddunajskiego oraz wczesnośredniowiecznego osadnictwa słowiańskiego w VI—VII w., Sprawozdania Archeologiczne, t. XIV, Warszawa 1962, s. 300, ryc. 6, 7.

⁴ M. Cabalska, *Wędzidła typu huńskiego* s. 59—61; tejsze *Wędzidła z pobocznkami z wielowarstwowych stanowisk wczesnośredniowiecznych*, Wiadomości archeologiczne t. XXXV, Warszawa 1970, s. 14—21.

⁵ M. Cabalska *op. cit.*, omówiono tam wędzidła z Przemyśla, Łęczycy i Lutomińska pow. Łask. Specjalnie charakterystyczny jest wąż z Przemyśla wykonany z kości słoniowej zdobiony złotą skuwką, porównaj też T. Lewicki, *Państwo Wiślan — Chorwatów* w opisie Masudi'ego, Sprawozdanie PAN, Kraków 1948, s. 24—34.

⁶ Z. Wartołowska, *Gród Czerwieński Stutiejsk na pograniczu polsko-ruskim*, Świadówit, t. XXII, Warszawa 1958, s. 69, ryc. 34.

⁷ M. Cabalska, *Wędzidła...*, s. 14—21.

⁸ Podobną konstrukcję izbicową odsłonięto w Chełmcu Polskim pow. Nowy Sącz, por. M. Cabalska, *Wielozłotowe grodzisko w Chełmcu na tle podobnych założeń obronnych z terenu Polski południowej*, Zeszyty Naukowe UJ, Prace archeologiczne nr 10, Kraków 1968, s. 77—79; tejsze, *Sprawozdanie z badań archeologicznych przeprowadzonych w Chełmcu pow. Nowy Sącz w 1966*, Wiadomości Archeologiczne (w druku).

⁹ J. Widajewicz, *Państwo Wiślan*, Biblioteka Studium Słowiańskiego Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 1947, s. 136 mapa; J. Dąbrowski, *Studia nad początkami państwa polskiego*, Rocznik Krakowski t. XXXIV: 1958, s. 3 ns; F. Persowski, *Studia nad pograniczem polsko-ruskim*, w X—XI wieku, Wrocław 1962, s. 92—110; T. Lehr—Spławiński, *Przyczynki krytyczne do dziejów dawnych Wiślan*, Od piętnastu wieków, szkice z pradziejów i dziejów kultury polskiej, Warszawa „Pax” 1961, s. 35—41.

¹⁰ T. Lehr—Spławiński, *Łędzice—Łędzianie—Lachowie*, tenże. *Początki polszczyzny*, [w:] *Od Piętnastu wieków* s. 23—34, 108—116.

¹¹ H. Paszkiewicz, *Polityka ruska Kazimierza Wielkiego*, Warszawa 1925.

Aleksandra Gruszczyńska

Badania wykopaliskowe na stanowisku nr 3 w Rzeszowie — Staromieściu w latach 1968-1969

W latach 1968, 1969 pracami wykopaliskowymi objęto wschodnią część osady oraz brzeg lewej terasy Wisłoka, w celu uchwycenia granicy zasięgu osady od strony wschodniej. W roku 1968 odkryto 23 jamy w tym: 7 neolitycznych zaliczanych do kultury ceramiki wstęgowej rytej¹, 16 jam z wczesnego średniowiecza, z których 2 częściowo były wkopane w obiekty neolityczne. W roku 1969 natrafiono tylko na 1 niewielką jamę, w której znaleziono kilka fragmentów naczyń z okresu wczesnośredniowiecznego.

Jamy wczesnośredniowieczne były różnych kształtów i rozmiarów. Pod względem wielkości jak i zawartości materiału ceramicznego oraz innych zabytków wyróżnić należy jamy nr 64, 65 i 66².

Jama nr 64 o wymiarach 360 × 180 cm, kształtu owalnego ukazała się na głębokości 60 cm od powierzchni gruntu. Ścianki jej opadały łagodnie w dół, dno było płaskie. Wypełnisko stanowiła czarna ziemia z wkładkami polepy oraz węgielków drzewnych. W partii południowej na głębokości 110 cm od powierzchni gruntu wystąpiła 10 cm warstwa polepy długości 100 cm. Na dnie, które znajdowało się na głębokości 130 cm zauważono ślady prawdopodobnie spalonej plecionki. W wypełnisku jamy znaleziono dużą ilość ceramiki, kości zwierzęcych,

6 noży żelaznych, sprzączkę żelazną, fragment szydła.

Jama nr 65 kształtu nieregularnego o wymiarach 360 × 220 cm, częściowo była wkopana w jamę neolityczną. Do głębokości 100 cm wypełniała ją czarna ziemia z dużą ilością polepy oraz węgielków drzewnych. Na głębokości 100 cm wydzieliły się 2 jamy kształtu owalnego o wypełnisku jak powyżej, rozdzielone warstwą ziemi koloru brązowego. Od strony południowej omawianego obiektu, dno znajdowało się na głębokości 180 cm, tutaj też odkryto ślady paleniska. Wystąpiła duża ilość polepy, węgla drzewnych oraz popiołu. Po stronie południowo zachodniej wystąpił pas węgla drzewnego szerokości 5 cm, być może był to ślad zwęglonej ściany. W wypełnisku omawianej jamy znaleziono 2 noże żelazne, fragment sierpa żelaznego, fragment klucza, przesłik kamienny oraz dużą ilość ceramiki i kości zwierzęcych.

Zarys jamy nr 66 kształtu prostokąta o zaokrąglonych rogach o wymiarach 460 × 170 cm ukazał się na tle żółtej gliny na głębokości 60 cm od powierzchni gruntu. Wypełnisko jamy stanowiła czarna ziemia z wkładkami grudek polepy oraz węgla drzewnych. W partii południowej na głębokości 80 cm wystąpiło duże skupisko polepy o wymiarach 180 × 80 cm, które potem na głębokości 100 cm przybrało kształt